

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ χρέος τοῦ γελωτοποιοῦ.

Ὁ ἐν τῇ αὐτῇ τῆς βασιλείσσης Ἑλισάβετ τῆς Ἀγγλίας γελωτοποιὸς Σκόγγαν εἶχε δα- νεισθῆ παρὰ τοῦ βασιλικοῦ ταμείου ἑκατὸν λίρας στερίλινας. Ἡ πρὸς πληρωμὴν τοῦ χρέους προ- θεσμία παρῆλθεν, ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος γελωτο- ποιὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος. Ἡ βασίλισσα ἔδωκεν εἰς αὐτὸν καὶ νέαν τελευταίαν προθεσίαν. Ἀλλὰ προσήγγιζε καὶ ταύτης ἡ λήξις καὶ τὸ ταμεῖον τοῦ Σκόγγαν ἦτο κενόν. Τότε ὁ γελωτοποιὸς φοβούμενος τὴν ὀργὴν τῆς Ἀνάσσης μηχανάται τὸ ἐξῆς τέχνασμα ὅπως ἀπαλλαγῇ:

Παραγγέλλει φέρετρον εἰς τὰ μέτρα τοῦ σώ- ματός του, καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγνώριζεν ὅτι ἡ Ἑλισάβετ θὰ διαβῆ ἐκεῖθεν θέτει αὐτὸ παρὰ τὴν θύραν τοῦ οἴκου του καὶ κλείεται ἐντός.

— Τίνος εἶνε τὸ λείψανον; ἐρωτᾷ ἡ Ἀνάσσα, σταθεῖσα πρὸ τῆς θύρας.

— Τοῦ ταπεινοῦ Σου δούλου Σκόγγαν! ἀπο- κρίνεται ἄνθρωπος ἰστάμενος παρὰ τὸ φέρετρον.

— Τί κρῖμα! ἀνακράζει ἡ Ἑλισάβετ, ἦτον ἀληθινὰ λαμπρὸς πῆθηκος ὁ μακαρίτης. Καὶ ἐκ- τὸς τούτου μοῦ χρεωστῆ καὶ ἑκατὸν λίρας, τὰς ὁποίας σβύνω τώρα ἀπὸ τὰ κατὰστίχά μου.

— Εὐχαριστῶ τὴν γενναιοδωρον Μεγαλειό- τητά Σας! ἀναφωνεῖ ὁ γελωτοποιὸς ἀνεγείρων τὸ κάλυμμα· ἡ βασιλικὴ Σας χάρις μοῦ ἀπο- δίδει τὴν ζωὴν!

Ἀνώδυνος ἐγχειρήσις.

Κύριός τις εὐπρεπέστατα ἐνδεδυμένος καὶ τοὺς τρό- πους προσηδέστατος, καλούμενος Ἐδουάρδος Σπήλ καὶ ὀδοντοῖατρος τὸ ἐπάγγελμα — ὡς ἔλεγεν — ἐγ- καθιδρῆθῃ εἰς κεντρικώτατον οἶκημα ἐν Παρισίσις.

Πελάτας δὲν εἶχε πολλοὺς ἐν ἀρχῇ· οἱ ἐπισκέπται ἦσαν σπανιότατοι καὶ ὁ οἰκοδεσπότης ἀτάκτως καὶ ἔλλειπῶς ἐπληρώθη τὸ ἐνοίκιον τῶν πρώτων μηνῶν. Τέλος ἐκοινοποίησεν ἑξῶσιν εἰς τὸν κακοπληρωτὴν, καὶ ἔμελλεν οὗτος ὅταν ἄκων νὰ κενώσῃ τὸν οἶκον μετὰ δύο ἡμέρας, ὅτε πλούσιός τις τραπεζίτης ἔρχε- ται καὶ κρούει τὸν κωδωνίσκον τῆς θύρας.

— Τί ἀγαπᾶτε; ἐρωτᾷ ἀνοίγων αὐτοπροσώπως ὁ ὀδοντοῖατρος.

— Τὸ δόντι μου μὲ πῆθανε!

— Καθίστε νὰ τὸ ἰδοῦμε. . .

Μετὰ μικρὰν ἔρσαν ἀποφαίνεται ὅτι ὁ ὀδοὺς δὲν ἐπιδέχεται ἄλλην θεραπείαν καὶ πρέπει νὰ ἐκρίζωθῇ αὐθωρεῖ.

— Θὰ πονέσῃ πολὺ; ἐρωτᾷ δειλιῶν ὁ τραπεζίτης.

— Μπά! οὔτε θὰ αἰσθανθῆτε κανένα πόνον· θὰ σᾶς μυρίσω κατὶ ἐλαφρὸν ναρκωτικόν.

Ὁ τραπεζίτης ἀνθίσταται κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ πεί- θεται τέλος εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἐπιστήμονος, ὅστις καλύπτει τοὺς ῥώθυνας αὐτοῦ διὰ σπόγγου πλήρους χλωροφορμίου.

Ἡ νάρκη διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ἦτο δὲ τὸσον ἐν- τελὴς ὥστε, ὁ τραπεζίτης οὐδένα πόνον ἠσθάνθη, συν- ελθὼν δ' ἔφερεν εὐθὺς τὴν χεῖρα πρὸς τὸν πάσχοντα ὀδόντα. Ἀλλ' ὁ ὀδοὺς ἦτο ἐκεῖ, εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἐπὶ τὸν ὄσον καὶ πρότερον! . . .

Ἀναζητεῖ τὸν ὀδοντοῖατρον, ἀλλ' οὐδαμοῦ φρίνε- ται οὗτος· καὶ ὁ ταλαίπωρος τραπεζίτης ἐπέισθη μετ' ὀλίγον ὅτι ἐγένετο θῦμα διασήμευ λωποδύτου, ὅτε εἶδεν ὅτι ἀπὸ τοῦ θυλακίου του ἔλειπε τὸ παχὺ χαρτοφυλάκιόν του περιέχων 5 χιλ. φράγκων εἰς χαρ- τονομίσματα, εἰς τὴν θέσιν δ' αὐτοῦ ἔμενον ἐν τεμά- χιον χαρτίου καὶ δεκάφραγκον χαρτονόμισμα.

Ἐπὶ τοῦ χάρτου ἦτο γεγραμμένον διὰ μολυβδοκον- δύλου: «Εἶδετε ὅτι δὲν πονεῖ καθόλου! Πηγαίνε- τε τώρα νὰ βγάλετε τὸ δόντι σας ἀκινδύνως καὶ δι' ἐξόδων μου. Περραστικά σας».

Ἡ γλώσσα τοῦ ριπιδίου.

Αἱ ἰσπανίδες ἐφεῦρον τὸν τρόπον δι' οὗ ἐκφράζουσι διὰ τοῦ τοιοῦτου ἡ τοιοῦτου χειρισμοῦ τοῦ ριπιδίου ὅ,τι δὲν θέλουσι νὰ εἰπωσι διὰ λόγου. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ ἐκφράσεις αὗται ἀνάγονται πᾶσαι εἰς τὸν αἰ- σθηματικὸν κύκλον κυριώταται δὲ εἶνε αἱ ἐξῆς:

Ῥιπιδίον κλειστὸν δι' οὗ κτυπῶσιν ἐλαφρὰ τὸν δε- ξὶὸν βραχίονα:— Ζητῶ σύ ζυγον!

Ὅμοιον κτύπημα εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα:— Εἶμαι ἀρραβωνισμένη!

Ῥιπιδίον τιθέμενον εἰς τὸ θυλάκιον:— Δὲν ἔχω ὀρεξίν δι' ἐρωτας!

Ῥιπιδίον φερόμενον εἰς τὰ χεῖλη:— Ἀμφιβάλλω περὶ τῆς εἰλικρινείας σας!

Ῥιπιδίον θωπεῖον τὴν κόμην κατὰ τοὺς κροτάφους:— Σὲ συλλογίζομαι!

Διὰ τοῦ ριπιδίου καλύπτειν τὴν μορφήν:— Τέ- τοιο πρᾶγμα δὲν θέλω ν' ἀκούσω!

Τὸ ριπιδίον ἐπὶ τῆς καρδίας:— Ἀγαπῶ καὶ πονῶ!

Μετὰ προσοχῆς παρατηρεῖν τὰ ἐπὶ τοῦ ριπιδίου ζωγραφήματα:— Μ' ἀρέσειεις!

Μετρᾶν τὰ πτερύγια:— Θέλω νὰ σοῦ ὀμι- λήσω!

Γοργὸν ῥίπισμα:— Ἀγαπῶ περιπαθῶς!

Νωχελὲς ῥίπισμα:— Ἀδιαφορῶ!

Βραδὺ κλείσιμον:— Δὲν λέγω ὅχι· νὰ ἰδῶ!

Πτώσις τοῦ ριπιδίου:— Σοῦ ἀνῆκω ψυχῇ καὶ σώματι!

Πολύτιμος λέων.

Ἐν θηριοτροφείῳ ἐπισκέπται τινὲς συνδιαλέγονται μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου:

— Καὶ κοστίζει πολὺ ἓνας λέων; ἐρωτᾷ τις.

— Κατὰ τὸν λέοντα, ἀπαντᾷ ὁ θηριοτρόφος.

— Ἐξᾶφνα αὐτὸς ὁ ἰδικὸς σας ἐδῶ εἰς τί τιμὴν θὰ τὸν ἐπωλούσατε;

— Αὐτόν; ἀλλάζει· δὲν τὸν δίνω ὅσα καὶ νὰ μοῦ δώσουν.

— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ τὸν περασμένον χρόνον ἔφαγε τὴ γυ- ναϊκά μου!

Τρόπος τοῦ μὴ κακολογεῖν.

— Λαμπρὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Ἀριστείδης· ποτὲ δὲν λέει κακὸ γιὰ κανένα.

— Βέβαια, ἀφοῦ 'μιλεῖ πάντα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του...